

Vendim nr. 93 datë 28.04.2023

Kolegji i Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë, i përbërë nga:

Elsa Toska,	Kryesuese
Ilir Toska,	Anëtar
Genti Ibrahimi,	Anëtar

në datën 28.04.2023 mori në shqyrtim paraprak kërkesën nr. 1 (H) 2023 të Regjistrimit Themeltar, që i përket:

KËRKUES: **HYSEN AHMETAJ**

OBJEKTI: **Shfuqizimi i vendimit nr. 00-2022-2359, datë 19.10.2022 të Kolegjit Civil të Gjykatës së Lartë, si i papajtueshëm me Kushtetutën e Republikës së Shqipërisë.**
Dërgimi i çështjes për shqyrtim në Kolegjin Civil të Gjykatës së Lartë.

BAZA LIGJORE: Nenet 4, 11, pika 2, 17, 41, pikat 1 dhe 2, 42, pika 1, 131, pika 1, shkronja “f” dhe 134, pikat 1, shkronja “i” dhe 2, të Kushtetutës së Republikës së Shqipërisë; nenet 71 dhe 71/a të ligjit nr. 8577, datë 10.02.2000 “Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë”, të ndryshuar (*ligji nr. 8577/2000*).

Kolegji i Gjykatës Kushtetuese (*Kolegji*), pasi dëgjoi relatorin e çështjes Genti Ibrahimi, shqyrtoi kërkesën, dokumentet shoqëruese dhe diskutoi çështjen në tërësi,

V Ë R E N:

I

Rrethanat e çështjes

1. Kërkuesi Hysen Ahmetaj ka paraqitur padi si ndërhyrës kryesor në çështjen civile që ishte duke u shqyrtuar në Gjykatën e Rrethit Gjyqësor Tiranë mbi padinë e paraqitur nga trashëgimtarët ligjorë të shtetasit M.A. për kundërshtimin e vendimeve nr. 286, datë 24.04.2008

(vendimi nr. 286/2008) të ish-Zyrës Rajonale të Kthimit dhe Kompensimit të Pronave të Qarkut Fier (ZRKKP) dhe nr. 927, datë 27.08.2008 (vendimi nr. 927/2008) të Agjencisë së Kthimit dhe Kompensimit të Pronave (AKKP). Nëpërmjet këtyre vendimeve, mbështetur në ligjin nr. 9235, datë 29.07.2004 “Për kthimin dhe kompensimin e pronës”, të ndryshuar (ligji nr. 9235/2004), është njohur e drejta e pronësisë në favor të subjektit të shpronësuar M.A., trashëgimtarëve ligjorë të tij, për pronën tokë bujqësore me sipërfaqe 111,95 ha, të ndodhur në fshatin Rusinjë të Bashkisë Patos, sikundër edhe e drejta e kompensimit në vlerë të pronës deri në kufirin maksimal të saj të përcaktuar nga ligji, pra për sipërfaqen 100 ha. Nga ato organe është konsideruar i pamundur kthimi në natyrë i pronës për shkak të qenies së saj e zënë në kuptim të ligjit nr. 9235/2004, konkretisht për shkak të ndarjes së saj sipas ligjit nr. 7501, datë 19.07.1991 “Për tokën” (ligji nr. 7501/1991).

2. Përmes padisë së tij, kërkuesi ka kërkuar njohjen bashkëpronar mbi pasurinë objekt gjykimi me pretendimin se ajo rrjedh nga trashëgimia e të ndjerit D.A., një nga trashëgimtarët e të cilit, krahas trashëgimlënësit të paditësve, ka qenë edhe gjyshi i tij Sh.A., të cilin e trashëgon ai bashkë me vëllezërit dhe motrat e tij. Po ashtu, përmes padisë së tij, sikundër edhe paditësit, me të njëjtin pretendim se toka bujqësore nuk është ndarë sipas ligjit nr. 7501/1991, kërkuesi ka kërkuar ndryshimin e vendimeve të organeve të kthimit të pronës dhe kthimin në natyrë, edhe në emër të trashëgimtarëve të të ndjerit Sh.A., të pronës tokë bujqësore të njohur përmes tyre.

3. Në përfundim të gjykimit në shkallë të parë, Gjykata e Rrethit Gjyqësor Tiranë, me vendimin nr. 8210, datë 15.07.2013, ka rrëzuar padinë e paditësve dhe atë të kërkuesit ndërhyrës kryesor në lidhje me kërkimin për ndryshimin e vendimit nr. 286/2008 të ish-ZRKKP-në, Qarku Fier dhe vendimit nr. 927/2008 të AKKP-së, Tiranë, si dhe kthimin në natyrë të pronës së njohur përmes tyre. Nga ana tjetër, gjykata ka pranuar kërkimin tjetër në padi të kërkuesit ndërhyrës kryesor, duke anuluar vendimet e organeve të kthimit të pronës vetëm për sa i përket bashkëpronësisë mbi atë pasuri e duke njohur si bashkëpronarë, krahas paditësve, edhe trashëgimtarët e të ndjerit Sh.A. Në vendimin e saj gjykata ka arsyetuar se prona tokë bujqësore me sipërfaqe 111,95 ha vjen nga trashëgimlënësi D.A., ndërkohë që për sa i përket kthimit në natyrë të saj një gjë e tillë është e pamundur, pasi ajo është ndarë sipas ligjit nr. 7501/1991 dhe si e tillë konsiderohet e zënë në kuptim të ligjit nr. 9235/2004. Kundër vendimit të gjykatës së shkallës së parë, paditësit dhe kërkuesi ndërhyrës kryesor kanë paraqitur ankim në Gjykatën e Apelit Tiranë, me pretendimin se toka ishte e lirë në kuptim të ligjit nr. 9235/2004, pasi nuk ishte ndarë sipas ligjit nr. 7501/1991.

4. Gjykata e Apelit Tiranë, me vendimin nr. 188, datë 28.01.2014, ka vendosur lënien në fuqi të vendimit të gjykatës së shkallës së parë, duke ndjekur të njëjtën linjë arsyetimi. Kundër vendimit të gjykatës së apelit, paditësit dhe kërkuesi ndërhyrës kryesor kanë paraqitur rekurs në Gjykatën e Lartë, duke parashtruar të njëjtat argumente sikundër edhe gjatë gjykimit të çështjes.

5. Kolegji Civil i Gjykatës së Lartë, me vendimin nr. 00-2022-2359, datë 19.10.2022, në dhomën e këshillimit, bazuar në nenin 480/a të Kodit të Procedurës Civile (KPC), ka vendosur mospranimin e rekurseve të paraqitura nga paditësit dhe nga kërkuesi ndërhyrës kryesor Hysen Ahmetaj, pasi ato janë bërë për shkaqe të ndryshme nga ato që lejon ligji.

6. Në datën 31.01.2023, kërkuesi i është drejtuar Gjykatës Kushtetuese (*Gjykata*) me kërkesë për shfuqizimin si të papajtueshëm me Kushtetutën të vendimit nr. 00-2022-2359, datë 19.10.2022 të Kolegjit Civil të Gjykatës së Lartë.

II

Pretendimet e kërkuesit

7. **Kërkuesi**, në ankimin kushtetues individual, në mënyrë të përmbledhur ka pretenduar se i janë cenuar:

7.1 *E drejta për proces të rregullt ligjor*, në aspektet e mëposhtme:

7.1.1. *E drejta për gjykimin e çështjes brenda një afati të arsyeshëm*, pasi Gjykata e Lartë e ka shqyrtuar rekursin pas afro 8 vjetësh nga paraqitja e tij në datën 07.04.2014.

7.1.2. *E drejta për një gjykim të drejtë*, pasi Gjykata e Lartë, sikundër edhe gjykatat e faktit, ka vendosur për çështjen në kundërshtim me faktet dhe provat e administruara, si dhe ka zbatuar gabim ligjin material. Po kështu, vlerësimi i asaj gjykate se kërkuesi në rekurs ka ngritur çështje të vlerësimit të provave është i pasaktë.

7.2 *E drejta e pronës*, pasi Gjykata e Lartë, nëpërmjet vendimit të mospranimin të rekursit, nuk e ka lejuar kërkuesin të përfitojë pronën e trashëgimlënësit, e cila, sipas dokumentacionit, rezulton e lirë, duke i mohuar përfundimisht të drejtën e gëzimit të saj në kundërshtim me nenin 41 të Kushtetutës.

III

Vlerësimi i Kolegjit

A. Për legjitimimin e kërkuarit

8. Çështja e legjitimitetit (*locus standi*) është një ndër aspektet kryesore që lidhet me inicimin e një procesi kushtetues. Sipas neneve 131, pika 1, shkronja “f” dhe 134, pika 1, shkronja “i” dhe pika 2, të Kushtetutës, si dhe të nenit 71 të ligjit nr. 8577/2000, çdo individ, person fizik ose juridik, subjekt i së drejtës private dhe publike, mund të vërë në lëvizje Gjykatën për gjykimin përfundimtar të ankesave kundër çdo akti të pushtetit publik ose vendimi gjyqësor që cenon të drejtat dhe liritë themelore të garantuara në Kushtetutë. Ankimi kushtetues individual, në çdo rast, duhet të plotësojë kriteret e nenit 71/a të ligjit nr. 8577/2000, që lidhen me shterimin e mjeteve juridike, afatin e paraqitjes së kërkesës, pasojat negative të pësura në mënyrë të drejtpërdrejtë e reale, mundësinë për rivendosjen e së drejtës së shkelur, si dhe rregullimet e veçanta ligjore të shqyrtimit paraprak të kërkesës.

9. Nga sa më sipër, Kolegji vlerëson se kërkuari legjitimohet *ratione personae*, në kuptim të neneve 131, pika 1, shkronja “f” dhe 134, pika 1, shkronja “i”, të Kushtetutës, pasi ka qenë palë në procesin gjyqësor, në të cilin janë dhënë vendimet e kundërshtuara dhe ka interes të drejtpërdrejtë për çështjen e parashtruar.

10. Një kriter tjetër paraprak është *shterimi i mjeteve juridike efektive*, që përcaktohet nga neni 131, pika 1, shkronja “f”, i Kushtetutës, sipas të cilit Gjykata bën gjykimin përfundimtar të ankesave individuale kundër çdo vendimi gjyqësor, pasi të jenë shteruar të gjitha mjetet juridike efektive për mbrojtjen e të drejtave dhe lirive themelore kushtetuese që pretendohet se janë cenuar. Në nenin 71/a, pika 1, shkronja “a”, të ligjit nr. 8577/2000, përmbushja e këtij kriteri është detajuar në dy hipoteza: i) kur kërkuari ka shteruar të gjitha mjetet juridike efektive para se t’i drejtohet gjykatës; ii) kur legjislacioni i brendshëm nuk parashikon mjete efektive në dispozicion.

11. Sipas jurisprudencës kushtetuese, individ i mund t’i drejtohet Gjykatës për cenimin e të drejtave kushtetuese, pasi të ketë provuar se ka shteruar të gjitha mjetet juridike efektive, çka nënkupton që ai duhet të shfrytëzojë në rrugë normale mjetet juridike efektive, të cilat janë të përshtatshme, të disponueshme dhe të frytshme, të njohura nga ligji dhe të mjaftueshme për të rivendosur të drejtat e shkelura për një çështje konkrete, si parakusht që duhet përmbushur nga kërkuari para se t’i drejtohet Gjykatës Kushtetuese (*shih vendimet nr. 4, datë 21.02.2022; nr. 38, datë 25.04.2017 të Gjykatës Kushtetuese*).

12. Për sa i përket pretendimit për cenimin e së drejtës për gjykimin e çështjes brenda një afati të arsyeshëm, Kolegji konstaton se kërkuari ka argumentuar se Gjykata e Lartë e ka gjykuar çështjen pas një periudhe prej afro 8 vjetësh që nga data e regjistrimit të saj. Nga

shqyrtimi i akteve bashkëlidhur ankimit kushtetues rezulton se ky pretendim është parashtruar nga kërkuesi drejtpërdrejt përpara kësaj Gjykate, duke mos shteruar paraprakisht mjetet juridike efektive që ka pasur në dispozicion sipas neneve 399/1 – 399/12 të KPC-së. Është theksuar vazhdimisht se, si rregull, shqyrtimi i këtyre lloj çështjesh dhe vlerësimi përfundimtar në lidhje me kohëzgjatjen e arsyeshme të gjykimit duhet të bëhet nga gjykatat e zakonshme, sipas kompetencës që parashikon KPC-ja, në përputhje me parimin e subsidiaritetit (*shih vendimet nr. 2, datë 17.02.2022; nr. 3, datë 17.02.2022 të Gjykatës Kushtetuese*). Për rrjedhojë, kërkuesi nuk legjitimohet t'i drejtohet Gjykatës për këtë pretendim, pasi nuk ka shteruar mjetet juridike efektive që ka pasur në dispozicion.

13. Për pretendimet tjera për cenimin e së drejtës për një gjykim të drejtë dhe për të drejtën e pronës, Kolegji vëren se kërkuesi i është drejtuar Gjykatës me ankim kushtetues individual pas përfundimit të procesit në tri shkallët e gjyqësorit të zakonshëm, si dhe pasi ka shteruar mjetet e zakonshme të ankimit. Po kështu, këto pretendime janë paraqitur më parë në instancat e zakonshme gjyqësore, edhe në substancë, duke respektuar kërkesat formale dhe afatet e parashikuara në ligjin procedural.

14. Lidhur me këto pretendime kërkuesi legjitimohet edhe *ratione temporis*, pasi procesi gjyqësor i kundërshtuar ka përfunduar me vendimin e datës 19.10.2022 të Kolegjit Civil të Gjykatës së Lartë, kurse ankimi kushtetues individual është paraqitur në Gjykatën në datën 31.01.2023, pra brenda afatit ligjor 4-mujor të parashikuar nga neni 71/a, pika 1, shkronja “b”, i ligjit nr. 8577/2000.

15. Në lidhje me legjitimimin *ratione materiae*, Kolegji thekson se, sipas nenit 131, pika 1, shkronja “f”, të Kushtetutës, si dhe nenit 71/a të ligjit nr. 8577/2000, kontrolli kushtetues ndaj vendimeve gjyqësore është i kufizuar vetëm në funksion të mbrojtjes së të drejtave dhe lirive themelore të garantuara në Kushtetutë, kur pasojat negative janë të drejtpërdrejta dhe reale për kërkuesin dhe shqyrtimi kushtetues i çështjes mund të rivendosë të drejtën kushtetuese të shkelur.

16. Në jurisprudencën e konsoliduar të Gjykatës është theksuar se vlerësimi i fakteve dhe rrethanave të çështjes, si dhe interpretimi i ligjit janë kompetenca të gjykatave të sistemit gjyqësor të zakonshëm, por Gjykata mund t'i marrë në konsideratë vetëm nëse përmes këtij procesi cenohen të drejta kushtetuese themelore, duke bërë vlerësim të natyrës kushtetuese të dallueshëm nga ai i gjykatave të juridiksionit të zakonshëm (*shih vendimet nr. 3, datë 17.02.2022; nr. 2, datë 17.02.2022; nr.7, datë 07.02.2017 të Gjykatës Kushtetuese*).

17. Kolegji vëren se argumentet mbi të cilat kërkuesi ka bazuar pretendimin e tij për cenimin e së drejtës për një proces të rregullt ligjor në aspektin e së drejtës për një gjykim të drejtë, lidhen me mënyrën e vlerësimit të provave dhe zbatimin e ligjit nga gjykatat e juridiksionit të zakonshëm dhe, si të tilla, nuk hyjnë në kompetencën e kësaj Gjykate, për rrjedhojë nuk do të analizohen.

18. Duke mbajtur në konsideratë se, nga njëra anë, argumentet mbi të cilat kërkuesi ka bazuar pretendimin e tij për cenimin e së drejtës së pronës janë të ndërvarura me atë për cenimin e procesit të rregullt ligjor dhe, nga ana tjetër, se kërkuesi e ka bazuar këtë pretendim në argumentet e dhëna nga Gjykata e Lartë për zgjidhjen e themelit të çështjes, Kolegji çmon ta analizojë pretendimin e kërkuesit për cenimin e së drejtës së pronës të lidhur me standardin e arsyetimit të vendimit, të cilat *prima facie* hyjnë në juridiksionin e kësaj Gjykate.

B. Për pretendimin e cenimit të së drejtës së pronës të lidhur me standardin e arsyetimit

19. Kërkuesi ka pretenduar se Gjykata e Lartë, nëpërmjet vendimit të mospranimi të rekursit, nuk e ka lejuar kërkuesin të përfitojë pronën e trashëgimlënësit, e cila, sipas dokumentacionit, rezulton e lirë, duke i mohuar përfundimisht të drejtën e gëzimit të saj në kundërshtim me nenin 41 të Kushtetutës. Sipas tij, vlerësimi i asaj gjykate se në rekursin e tij ka ngritur çështje të vlerësimit të provave, është i pasaktë.

20. Neni 41 i Kushtetutës garanton të drejtën e pronës private. Në një shtet demokratik individit duhet t'i garantohet gëzimi i qetë dhe pa pengesa të paarsyeshme ose joproporcionale i së drejtës së pronës. Megjithatë, me gjithë mbrojtjen që ajo gëzon, e drejta e pronës mund t'u nënshtrohet kufizimeve, të cilat duhen bërë sipas disa kriterëve të përcaktuara në mënyrë shteruese në nenin 17 të Kushtetutës (*shih vendimet nr. 43, datë 27.12.2022; nr. 15, datë 22.06.2022; nr. 25, datë 28.04.2014 të Gjykatës Kushtetuese*).

21. Po kështu, Gjykata ka theksuar se e drejta për një vendim gjyqësor të arsyetuar, që i garantohet individit nga nenet 42 dhe 142, pika 1, të Kushtetutës, është element thelbësor i një vendimi të drejtë. Funkcioni i një vendimi të arsyetuar është t'u tregojë palëve që ato janë dëgjuar, si dhe u jep mundësinë atyre ta kundërshtojnë atë. Vendimi gjyqësor, në çdo rast, duhet të jetë logjik, i rregullt në formë dhe i qartë në përmbajtje. Në tërësinë e tij ai duhet konsideruar si një unitet, në të cilin pjesët përbërëse janë të lidhura ngushtësisht mes tyre dhe ato duhet të jenë në shërbim dhe funksion të njëra-tjetrës. Argumentet e pjesës arsyetuese duhet të jenë të bazuara dhe të lidhura logjikisht, duke respektuar rregullat e mendimit të drejtë dhe duhet të

formojnë një përmbajtje koherente brenda vendimit, i cili përjashton çdo kundërthënie ose kontradiksion të hapur ose të fshehtë (*shih vendimet nr. 19, datë 07.07.2022; nr. 2, datë 11.02.2021; nr. 3, datë 20.01.2017 të Gjykatës Kushtetuese*).

22. Zbatimi i këtij parimi është vlerësuar nga Gjykata, rast pas rasti, në varësi të rrethanave konkrete të çështjes, duke analizuar nëse vendimet gjyqësore të kundërshtuara e kanë përmbushur në mënyrë të mjaftueshme detyrimin për arsyetimin e vendimeve të tyre. Në këtë kontekst, vlerësimi kushtetues i arsyetimit të një vendimi gjyqësor bëhet vetëm në kuadrin e përmbushjes ose jo të standardeve të mësipërme, pasi nuk është detyrë e Gjykatës të analizojë provat dhe faktet ku është bazuar gjykata për zgjidhjen e çështjes së themelit (*shih vendimet nr. 11, datë 21.04.2022; nr. 16, datë 16.03.2021; nr. 2, datë 11.02.2021 të Gjykatës Kushtetuese*).

23. Në rastin konkret, Kolegji konstaton se pretendimet e kërkuarit kanë të bëjnë, në thelb, me kufizimin e së drejtës së pronës sipas nenit 41, pika 3, të Kushtetutës. Sipas tij, njohja vetëm e së drejtës së kompensimit dhe jo e kthimit të pronës i ka kufizuar të drejtën e pronësisë, pasi ajo nuk rezulton që të jetë ndarë sipas ligjit nr. 7501/1991.

24. Në lidhje me këtë pretendim, nga aktet rezulton se ish-ZRKKP-ja e Qarkut Fier, e investuar në bazë të kërkesës së shtetasit F.A. për njohjen e së drejtës së pronësisë, kthimin dhe/ose kompensimin e pronës së llojit tokë bujqësore me sipërfaqe 111,95 ha, pas vlerësimit të dokumentacionit dhe verifikimit të gjendjes juridike të asaj prone, ka konstatuar se prona ndonëse është ndarë sipas ligjit nr. 7501/1991, nuk ka hyrë të sistemin e regjistrimit të pasurive të paluajtshme, pasi ndodhej në një zonë kadastrale në të cilën nuk kishte përfunduar procesi i regjistrimit fillestar. Në këto rrethana ka vendosur njohjen e së drejtës së pronës dhe kompensimin për sipërfaqen 100 ha, sipas pjesëve takuese të trashëgimtarëve të subjektit të shpronësuar M.A. Në të njëjtën mënyrë ka disponuar edhe AKKP-ja me vendimin nr. 927/2008, pas ankimit administrativ të paraqitur në atë rast.

25. Në vijim, Kolegji vëren se aktet e mësipërme të organeve të kthimit të pronës janë kundërshtuar me padi në Gjykatën e Rrethit Gjyqësor Tiranë si nga trashëgimtarët e subjektit të shpronësuar M.A., ashtu edhe nga kërkuari përmes ndërhyrjes kryesore për të kërkuar njohjen e bashkëpronësisë që i takonte si trashëgimtar i subjektit të shpronësuar Sh.A, si edhe kthimin e pronës. Gjykata e shkallës së parë e ka pranuar padinë e kërkuarit si ndërhyrës kryesor, duke njohur si bashkëpronarë në pronën në fjalë, krahas paditësve, edhe trashëgimtarët e të ndjerit Sh.A., por ka rrëzuar kërkimin për kthimin e pronës, pasi nga verifikimi i saj ka rezultuar të ishte e zënë sipas ligjit nr. 7501/1991, referuar përcaktimeve të nenit 7 të ligjit nr.

9235/2004. Edhe Gjykata e Apelit Tiranë, e vënë në lëvizje në bazë të ankimit të paditësve dhe të ndërhyrësit kryesor, ka mbështetur vendimin e saj mbi të njëjtat argumente sikundër gjykata e shkallës së parë, duke e lënë në fuqi vendimin e kësaj të fundit (*shih faqet 13-17 të vendimit nr. 8210, datë 15.07.2013 të Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Tiranë; faqet 15-18 të vendimit nr. 188, datë 28.01.2014 të Gjykatës së Apelit Tiranë*).

26. Vendimet e gjykatave të faktit kërkuesi i ka kundërshtuar me rekurs në Gjykatën e Lartë, përmes të cilit ka kërkuar prishjen e tyre dhe kthimin në natyrë të pronës në fjalë, duke parashtruar të njëjtat argumente sikundër ato të parashtruara në gjykimin e çështjes në shkallë të parë dhe në apel, se toka e pretenduar për t'u kthyer në natyrë është e lirë dhe e pandarë sipas ligjit nr. 7501/1991, si dhe duke shtuar, ndër të tjera, edhe argumentin se nëse do të kishte qenë e zënë sipas atij ligji, atëherë për të do të ishin lëshuar AMTP-të përkatëse sipas formularit 7 të atij ligji ose, në mungesë të tij, sipas formularit 6, për rrjedhojë pretenduesit e tjerë do të kishin qenë edhe ata palë në gjykimin e çështjes për të mbrojtur titullin ligjor që disponojnë për atë pasuri.

27. Kolegji vëren se, në ndryshim nga sa parashtron kërkuesi, çështja e tij është e tillë që në thelb ka gjetur përgjigje nga gjykatat e juridiksionit të zakonshëm, përfshirë edhe shkaqet e rekursit, të cilat janë marrë në shqyrtim nga Gjykata e Lartë në përputhje me kompetencat e saj ligjore. Ajo ka pasqyruar faktet dhe rrethanat e mosmarrëveshjes në rend kronologjik dhe, ndër të tjera, edhe ato që i përkasin verifikimit të gjendjes juridike të tokave në fshatin Rusinjë të Bashkisë Patos, ku ndodhet prona objekt gjykimi, vlerësimin përfundimtar se ajo u përket trashëgimlënësve të palëve ndërgjyqëse (paditësve dhe ndërhyrësit kryesor), si dhe shkakun për të cilin, sipas ligjit nr. 9235/2004, gjykatat e faktit nuk kanë pranuar kërkimin e tyre për kthimin në natyrë të asaj prone. Gjithashtu, ajo ka pasqyruar shkaqet e ngritura në rekurs, nga shqyrtimi i të cilave ka arritur në përfundimin se janë të ndryshme nga ato që parashikohen në nenin 472 të KPC-së, sipas formulimit që ka pasur në kohën e paraqitjes së rekursit. Sipas saj, në gjykim nuk janë lejuar shkelje procedurale që e bënin të pavlefshëm procesin dhe ndikonin në vendimmarrjen e gjykatave, ndërkohë që gjykata e apelit ka respektuar ligjin material, duke e interpretuar dhe zbatuar drejt atë. Gjithashtu, vendimi i dhënë prej saj nuk vjen në kundërshtim me ndonjë vendim të Kolegjit Civil të Gjykatës së Lartë ose të Kolegjeve të Bashkuara të saj. Po ashtu, ajo ka vënë në diskutim, duke e gjetur të pabazuar pretendimin për mungesën e kompetencës lëndore të Gjykatës së Apelit Tiranë, si dhe duke arsyetuar se në përputhje me objektin e padisë, për kundërshtimin e vendimit të komisionit të pronave, si dhe në zbatim të vendimit unifikues nr. 4/2013 të Kolegjeve të Bashkuara të saj, mosmarrëveshja

objekt gjykimi është e natyrës civile dhe jo administrative. Së fundi, sa u përket pretendimeve të ngritura në rekurs në lidhje me vlerësimin e provave, ajo ka vlerësuar se ato dalin jashtë juridiksionit rishikues dhe ekskluzivisht ligjor të saj, ndërsa kontrolli rishikues nuk mund të konsistojë në një rivlerësim të provave në të kundërt me atë që kanë bërë gjykatat e faktit, për shkak se një rivlerësim i tillë bie ndesh me vetë natyrën e gjykimit në atë gjykatë (*shih paragrafët 14-15 të vendimit nr. 00-2022-2359, datë 19.10.2022 të Kolegjit Civil të Gjykatës së Lartë*).

28. Kolegji konstaton se vendimi i kundërshtuar në pjesën hyrëse përmban palët ndërgjyqëse, objektin e padisë, disponimet e gjykatave më të ulëta dhe shkaqet e rekursit, ndërsa në pjesën arsyetuese ka përfshirë vlerësimin dhe argumentet që e kanë çuar gjykatën në qëndrimin e shprehur në dispozitiv. Ai nuk rezulton të jetë alogjik dhe të ketë kundërthënie, si dhe plotëson kërkesat për respektimin e standardit të arsyetimit të vendimit gjyqësor, për rrjedhojë pretendimi i kërkuarit në lidhje me këtë aspekt është haptazi i pabazuar. Ndërsa, për sa i takon pretendimit për cenimin e së drejtës së pronës, në kushtet kur ai lidhet me mënyrën e vlerësimit të provave për zbatimin e ligjit nr. 7501/1991, çështje të cilat nuk hyjnë në kompetencën e kësaj Gjykate (*shih paragrafin 18 të këtij vendimi*), Kolegji çmon se kërkuari nuk e ka ngritur atë në nivel kushtetues.

29. Në përmbledhje, Kolegji vlerëson se pretendimi i kërkuarit për cenimin e së drejtës së pronës të lidhur me standardin e arsyetimit është haptazi i pabazuar.

30. Në përfundim të analizës për kriteret paraprake, Kolegji vlerëson se çështja nuk mund të kalojë për shqyrtim në seancë plenare.

PËR KËTO ARSYE,

Kolegji i Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë, në bazë të neneve 31 dhe 31/a, pikat 1 dhe 2, shkronjat “a”, “d” dhe “e”, të ligjit nr. 8577, datë 10.02.2000 “Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë”, të ndryshuar,

V E N D O S I:

Moskalimin e çështjes për shqyrtim në seancë plenare.